

ПАМ'ЯТІ ВЧИТЕЛЯ: АНАТОЛІЙ ПЕТРОВИЧ ЗЕНЦЕВ (1943-2006)

Біографічна довідка

8 березня 2006 р. пішов з життя відомий сходознавець, дипломат, учасник бойових дій в Афганістані Анатолій Петрович Зенцев. Життєвий шлях цієї непересічної людини був непростим. Він народився 1 серпня 1943 р. в м. Молодогвардійськ Луганської області. Після закінчення школи у 1959-1962 рр. Анатолій Петрович працював на шахті „Талівська” № 2 тресту „Краснодонвугілля”. У 1962-1965 рр. проходив строкову службу в лавах Радянської Армії. В цей час він перебував у групі радянських військ у Німеччині.

У 1965 р. А.П. Зенцева було зараховано до Московського військового інституту іноземних мов, який він успішно закінчив у 1971 р. та отримав кваліфікацію військового перекладача-референта перської мови та військового перекладача англійської мови. З 1975 р. він перебуває у розпорядженні 10-го Головного управління Генштабу Радянської Армії. З того ж року він починає працювати перекладачем перської мови спецфакультету в Пензенському вищому артилерійському училищі. У 1977-1979 рр. А.П.Зенцев працював викладачем перської мови в Азербайджанському державному університеті у м. Баку, а після цього – перекладачем перської мови спецфакультету Київського вищого військового інженерно-авіаційного училища.

З 1985 р. знову поступає у розпорядження 10-го Головного управління Генштабу, і того ж року Анатолій Петрович був відряджений для виконання інтернаціонального обов'язку до Афганістану. За період служби в цій країні А.П. Зенцева було нагороджено трьома бойовими орденами й 12-ма медалями та присвоєно звання підполковника.

З 1990 р. він працював методистом у навчально-методичному кабінеті Міністерства житлово-комунального господарства у місті Києві. З 1992 р. – слухач Київського інституту політології та соціального управління, після його закінчення – старший викладач Київського державного університету ім. Т.Г.Шевченка.

У 1993 р. виїжджає з родиною до Тегерана, столиці Ісламської Республіки Іран, де працює на посаді першого секретаря Посольства України в Ірані (до 1997 р.). Після повернення і до своєї смерті працює на посаді старшого викладача перської мови на кафедрі східних мов і цивілізацій Київського національного лінгвістичного університету та науковим співробітником Інституту сходознавства НАН України.

Кафедра мов і цивілізацій Близького та Середнього Сходу, кафедра мов і цивілізацій Далеккого Сходу, співробітники Інституту східних мов, випускники відділення перської мови висловлюють своє глибоке співчуття родині Анатолія Петровича Зенцева. Ми завжди будемо пам'ятати цю видатну людину, доброта, чесність та порядність якої, залишатиметься зразком для усіх.

М.А.Охріменко

*Київський національний лінгвістичний
університет*

ВІДВЕРТІСТЬ, НЕПРИХОВАНІЙ ОПТИМІЗМ І ДОБРОЗИЧЛИВІСТЬ...

Моє знайомство з Анатолієм Петровичем Зенцевим відбулося на першому курсі Інституту східних мов Київського національного лінгвістичного університету. Він справив на мене особливе враження був спокійною і доброю людиною з твердим характером. Найбільше Анатолій Петрович привертав усіх, хто його оточував, своєю відвертістю, неприхованим оптимізмом і доброзичливістю. І лише значно пізніше я дізнався, який нелегкий життєвий шлях він пройшов. Маючи цілу низку бойових нагород, Анатолій Петрович ніколи не розповідав ані про них, ані про обставини їх вручення. За цю його непоказовість студенти стали поважати його ще більше.

Але найголовнішим було те, що Анатолій Петрович був професіоналом високого класу, він досконало володів перською мовою і охоче передавав свої знання нам. Він дуже багато розповідав нам про країну, мову якої вивчав я з колегами, про її культуру й реалії. А.П.Зенцев також розповідав різні історії зі своєї професійної діяльності, а також про той час, коли він сам був

студентом. Так змістовно і захоплююче може розповідати тільки людина, щиро закохана у свою справу. Він умів прищепити інтерес до всього того, що було йому цікаве.

Анатолій Петрович користувався великим і незаперечним авторитетом у викладачів і студентів. Його також знали і поважали наші іноземні студенти. Саме Анатолію Петровичу ми зобов'язані тим, що маємо можливість вивчати фарсі, бо саме завдяки його зусиллям свого часу в КНЛУ було створено відділення перської мови. Ми всі сумуємо, що Анатолія Петровича Зенцева з нами більше немає. Але ми пам'ятаємо і пам'ятатимемо талановитого перекладача і викладача перської мови.

Д. Тамбакучі,
*абсолювент Київського національного
лінгвістичного університету*

МУДРІСТЬ І ДОБРОТА

Мій перший день в університеті! Жодного знайомого обличчя, все навколо чуже, але чийсь привітний погляд відчув мій збентежений стан і підбадьорив мене. Так! Це був Анатолій Петрович Зенцев! Людина, яка з першого дня підтримувала мене і викликала до себе повагу. Це було наше перше знайомство. Очі цієї Людини були сповнені глибокої мудрості, доброти і водночас в них відчувався важкий життєвий шлях. На той момент я ще не знала цю людину. Наше знайомство відбувалось дуже швидко, така Людина, як Анатолій Петрович, не могла не викликати зацікавленості й поваги.

Потім були пари, розмови, знайомства. І кожного разу ця Людина нас дивувала своєю глибиною своєї душі. Але моєму здивуванню не було меж, коли я дізналась, скільки нагород і досвіду він мав за своїми плечима – і жодного разу про це не розповідав. Він пройшов настільки складний шлях, безліч втрат – і ніколи не дозволяв собі підвищувати голос, завжди був у чудовому настрої. Звичайно, можна запитати – що тут дивного? Але на відміну від інших, Він не дозволяв собі переносити свої турботи ні на кого! Анатолій Петрович завжди залишався привітним, щирим і це йшло від душі! Він не міг інакше! Коли я згадую цю Людину, то на очі навертаються сльози. Звичайно, у кожного свій вік, але я й досі не можу збагнути, що Його вже немає з нами! За свій недовгий вік я не зустрічала такої людини, як Анатолій Петрович Зенцев!

Одне я знаю точно: нам справді всім пощастило, ми знайомі з НИМ особисто!

Як важко віднайти слова, Та не тому, що слів бракує, А через пам'ять, що жива, Та біль, у серці що вирує, Чому так сталося у житті? Чому воно Його забрало? Чому життя у небутті? Таких людей на світі мало! Не знаю і не можу зрозуміть, Чому? Навіщо все так сталося? І на щодні сльоза бринить, Лиш спогади одні зостались! Ми будем завжди пам'ятати, Як душу Він у нас поклав, І пам'ять в серці зберігати, Яке Він також нам віддав. Він був нам вчителем і татом, Опікуючись кожним з нас, Хоч і прожив Він небагато, Добро робив Він повсякчас, У погляді його присутня сила! І не на показ поміж тим,	В житті нам справді пощастило, Бо ми знайомі особисто з ним. Тепло і ласку, батьківські крила, Ми відчували кожен раз, Так! Нам дійсно пощастило! Ми вдячні долі за цей час! Досягнень у житті Його багато, Життя було важке, складне, Медалей та здобутків не перерахувати, І серце всім відкрите і ясне, Але якщо уважно придивитись, Його душа – тонкий кришталь, Хоч бачив він в житті багато, В Його очах завжди печаль, У посмішці завжди присутнє свято, Ховаючи в душі свій біль утрат. Так! В житті Він пережив багато, І кожному давав безліч порад. Чому так важко віднайти слова? Та не тому, що слів бракує, А через пам'ять, що жива, І біль у серці, що вирує.
---	--

О. Гудим,
*абсолювентка Київського національного
лінгвістичного університету*